

โรคเอดส์เป็นโรคติดต่ออันตรายที่ยังไม่มียารักษาให้หายและยังไม่มีวัคซีนที่จะนำมาฉีดเพื่อป้องกันได้ ปัจจุบันเอดส์ได้แพร่ระบาดไปทั่วไม่ว่าในสังคมเมืองหรือชนบท หรือเฉพาะในกลุ่มผู้ค้าประเวณีเท่านั้น สาเหตุของการแพร่ส่วนใหญ่โดยทางเพศสัมพันธ์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันว่าสามารถใช้ในการคุ้มครองสาธารณสุขจากผู้ป่วยโรคเอดส์ได้เพียงใด ตลอดจนปัญหาและข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งข้อเสนอแนะที่เหมาะสมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการบัญญัติหรือแก้ไขปรับปรุงกฎหมายต่อไป

จากการศึกษาพบว่าขณะนี้ยังไม่มีกฎหมายที่จะนำมาใช้ในการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์โดยตรงเป็นการเฉพาะแต่อาศัยกฎหมายที่มีอยู่กระจัดกระจายหลายฉบับมาปรับใช้ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติเพราะกฎหมายแต่ละฉบับนั้นย่อมมีวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ที่แตกต่างกันไปโดยที่ไม่มีฉบับใดมุ่งป้องกันและควบคุมโรคเอดส์หรือคุ้มครองสิทธิผู้ติดเชื้อเอดส์แต่อย่างใด บางฉบับบัญญัติขึ้นเป็นเวลานานก่อนที่จะมีการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ ทำให้กฎหมายนั้นไม่ทันสมัยไม่เป็นไปตามสภาพการณ์ ลักษณะ ความรุนแรงของโรคเอดส์ ทั้งไม่ทันกับสถานการณ์และความเป็น

จริงที่เกิดขึ้นในสังคม เห็นว่ามาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่นี้ยังไม่มี ความรัดกุม เพียงพอที่จะคุ้มครองสาธารณสุขจากผู้ป่วยโรคเอดส์ได้

ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เห็นว่าควรมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นใหม่ เพื่อใช้ในการ ป้องกันและควบคุมโรคเอดส์โดยตรงเป็นการเฉพาะ และเห็นควรแก้ไขปรับปรุง กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่คือ ควรมีการประกาศให้โรคเอดส์เป็นโรคที่ต้องแจ้งความตาม พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 โดยมีระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจนรัดกุมเพื่อรักษา ความลับผู้ป่วยด้วย ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจแจ้งต่อคู่สมรส บุคคลใกล้ชิด หรือบุคคลอื่นใดที่เสี่ยงต่อการได้รับเชื้อเอดส์จากผู้ป่วยได้ด้วย หรือหากผู้ป่วยมีเจตนา หรือจงใจหรือมีพฤติกรรมแพร่เชื้อเอดส์ก็ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจใช้มาตรการบังคับได้ หรือในส่วนผู้ค้าประเวณีนั้น แม้จะมีอายุกว่าสิบแปดปีแล้วก็ตาม ก็ควรให้เจ้าพนักงาน ใช้ดุลพินิจส่งไปคุ้มครองและพัฒนาอาชีพได้ นอกจากนั้นควรมีการบัญญัติความผิดทาง อาชญาฐานแพร่เชื้อเอดส์โดยเจตนาหรือประมาทไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเป็นการ เฉพาะ และในความผิดฐานข่มขืนหรือชำเราเด็ก หากทำให้ผู้ถูกข่มขืนหรือชำเรานั้นติด เชื้อเอดส์จากตนแล้วควรบัญญัติให้รับโทษเพิ่มขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 ทวิ และ 277 ทริ ด้วย และควรบัญญัติยกเว้นให้หญิงที่ได้รับเชื้อเอดส์และตั้งครรภ์ สามารถทำแท้งได้โดยไม่ผิดกฎหมาย หรือถ้าหากการแพร่เชื้อเอดส์นั้นเป็นไปโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อแล้วในส่วนผู้ที่ได้รับเชื้อเอดส์เองก็อาจจะต้องฟ้องเรียกค่าสินไหม ทดแทนฐานละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420 เช่นนี้ก็จะทำให้ การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ลดลง อันจะเป็นการคุ้มครองสาธารณสุขจากผู้ป่วยโรค เอดส์ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

AIDS is a dangerous contagious disease which cannot be cured by medication and for which there is no preventive vaccine. At present, AIDS is spread throughout both rural and urban areas of Thailand. It is not only prostitutes who have the disease. AIDS is spread through sexual intercourse.

This thesis analyzes legal measures currently used to determine if they protect the general public from AIDS patients and to uncover problems and loopholes in regard to these measures. Appropriate suggestions are made such that they can be used as guidelines in issuing new laws or amending those presently on the books.

Findings indicate that at present there is no law that can be directly used to prevent and control AIDS. There have nowadays been many adaptations of laws for use under these circumstances. This leads to problems

in actual practice because these laws differ in original objectives and intent.

There is no specific law that aims at preventing and controlling AIDS or which is designed to protect the rights of people who might contract AIDS.

Some laws that are used were issued long before AIDS began to spread.

Therefore, those laws are out-of-date, and following these outmoded laws is not in keeping with the current situation, characteristics, and the severity of the problem of AIDS. Moreover, these laws are not airtight or without loopholes, and so do not protect the general public from AIDS patients.

The researcher believes that a new law should be issued specifically earmarked to prevent and control AIDS. Existing laws should be amended so that AIDS becomes a disease that has to be reported in accordance with the Contagious Disease Act of A.D. 1980. Practical rules should be clear and airtight in order to maintain patient privacy. Health care officials should be authorized to inform the spouses of AIDS patients, close relatives or other people at risk of contracting AIDS from AIDS patients with whom they are in close contact. If patients behave or intend to behave in a fashion conducive to the spread of AIDS, officials should be authorized to use measures to prevent such behavior. Even if commercial sex workers are older than eighteen, officials should still consider sending them to facilities that will ensure protection and provide vocational training. In addition, spreading AIDS intentionally or through negligence should be specifically proscribed in the criminal code as a criminal offence. In accordance with Article 277 of the Criminal Code, a harsher penalty should be stipulated when the ravishment of

a child causes said ravished child to contract AIDS. Provisions should be added stipulating that a woman contracting AIDS while pregnant should be lawfully allowed to have an abortion. If AIDS is spread by intention or by negligence, the person contracting AIDS under such circumstances should be able to sue for indemnity in view of a putative violation of Article 420 of the Civil and Commercial Code. This will conduce to a decline in the rate of spread of AIDS. Therefore, measures such as these will concomitantly serve as additional means of efficiently protecting the general public from patients with AIDS.